

Publicație editată de
Parohia TOMA COZMA, ISSN 2067 - 8274
 Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
 tel/fax: 0232 211 273
 Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
 Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
 Secretar redacție Vasilica Onofrei,
 tel. 0741 706 602, 0761 621 994,
 redactor_sef@yahoo.com
 www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru
 susținerea acestei publicații, dar și pentru
 activitățile culturale și filantropice ale parohiei,
 primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000
 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Colectă pentru refacerea acoperișului casei parohiale

Ploile din ultima perioadă au scos în
 evidență problemele majore ale acoperișului de
 la casa parohială, care necesită intervenție de
 urgență, pentru a stopa curgerea apei prin
 tavane. Lucrările de reparații au început deja și
 am dori, în primă urgență, să refacem zonele
 cele mai critice.

Apelăm la ajutorul tuturor celor care ne
 pot sprijini pentru refacerea acoperișului, a
 cărui tablă și șarpantă au fost profund afectate
 în ultimele decenii.

Puteți face donații către Parohia Toma
 Cozma, prin virament, în contul RO 38 RZBR
 0000 0600 0027 6450, Raiffeisen Bank Iași, iar
 în numerar la domnul Ing. Gheorghe Aioanei,
 sau la pangarul parohial, doamnei Aurica
 Raveica

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

*Delectează-te cu o lectură plăcută!
 Citește și informează-te !*

Prin Biblioteca Parohială, vă punem la
 dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de
 cultură generală.

Program de funcționare:

Duminica, între orele 11.00-12.00

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Program liturgic în această săptămână

◆ Astăzi, duminică, 13 iulie,

- ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- ora 18.00, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 "Prodromița". În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a
 Maicii Domnului „Prodromița”, ce poartă
 binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de
 pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul de la Athos..

◆ Marți, 15 iulie,

- ora 18.00, Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

◆ Vineri, 18 iulie,

- ora 18.00, Slujba Sfântului Maslu

◆ Sâmbătă, 19 iulie,

- ora 18.00, Slujba Vecerniei

◆ Duminică, 20 iulie, Sfântul Slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul

- ora 8.00, Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii
- ora 18.00, Acatistul Icoanei Maicii Domnului
 "Prodromița". În cadrul acestei rugăciuni este expusă
 spre venerare o copie a icoanei făcătoare de minuni a
 Maicii Domnului „Prodromița”, ce poartă
 binecuvântarea unui mare duhovnic, vrednicul de
 pomenire Protos. Petroniu Tănase, fost stareț al
 mănăstirii Prodromul de la Athos.

Istorie ară duhovnicească:

RUGĂCIUNEA FĂRĂ ANGAJARE UITĂ BINELE PRIMIT

Foarte agitat, un om de afaceri aflat la volanul mașinii se
 învârte în jurul unei clădiri de birouri, căutând zadarnic un loc
 de parcare. Are o întâlnire foarte importantă, hotărâtoare
 pentru el, și se teme că va întârzia.

Disperat, se roagă la Dumnezeu:

- Te implor, Doamne, fă să găsesc un loc ! Promit să fiu drăguț
 cu nevastă-mea, să mă ocup de copii, jur să dau pomană la
 săraci, să trec s-o văd pe mama o dată pe săptămână și să-i duc
 și cozonac ! Doamne, nu am să mai înjur, am să vorbesc
 politicos cu colegii, nu am să-mi mai înșel prietenii.

Numai dă-mi un loc de parcare pentru mașina mea! Repede! Te
 rog ! Îndură-te!

În clipa aceea, în fața lui, o mașină semnalizează și pleacă,
 eliberând un loc.

Omul se adresează din nou lui Dumnezeu:

- Gata, a ieșit la timp ! - Doamne, acum că tot s-a rezolvat
 problema, treaba cu locul de parcare rămâne pe altă dată ! nu
 mai am nevoie de locul ăla de parcare!

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a cincea după Rusalii

Sinodul al IV-lea ecumenic s-a reunit la Calcedon,
 din inițiativa împăratului Marcian, și a fost prezidat
 de episcopul Anatolie al Constantinopolului reunind
 aproape 525 de episcopi. Papa Leon I a trimis cinci
 reprezentanți.

Sfinții Părinți reuniți la Sinodul al IV-lea
 ecumenic de la Calcedon atestă din nou valabilitatea
 Crezului elaborat de către Sinodul I ecumenic de
 la Niceea, fac referire la contribuțiile Sinodului II
 Ecumenic de la Constantinopol privind Duhul Sfânt,
 vin cu precizări prin care explică cele afirmate în
 Crez (subliniind că prin aceasta nu fac modificări ale
 mesajului, ci doar ajută la o mai clară înțelegere a
 lui) și interzic modificări ulterioare ale Crezului.

Tot în scopul clarificării doctrinale se subliniază
 că în Iisus Hristos sunt cele două naturi (divină și
 umană) și că Fecioara Maria este născătoare
 de Dumnezeu.

Principala erezie combătută de acest sinod
 ecumenic a fost *monofizismul*, concepție răspândită
 de Eutihie și Dioscor, care afirmau că în Iisus
 Hristos ar fi doar firea divină. Sinodul arată în mod
 clar că în Iisus Hristos este o singură Persoană, care
 are însă două firi – divină și omenească –
 individualizate și totuși unite complet în același
 ipostas. Au fost adoptate și 30 de canoane, primele
 27 au un caracter disciplinar bisericesc.

În Duminica de astăzi se face pomenirea Sfinților Părinți de la Sinodul IV Ecumenic

Preaslăvit ești, Hristoase Dumnezeu nostru, Cel Ce
 luminători pe pământ pe Părinții noștri i-ai întemeiat și prin-
 înșii la adevărata credință pe noi, pe toți, ne-ai îndreptat, mult
 îndurate, Slavă Ție.

*Tropar la Duminica Sfinților Părinți de la
 Sinodul al IV-lea Ecumenic de la Calcedon*

Evanghelia duminicii

Matei 8, 28-34; 9, 1

Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei

VIII

28. Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat
 doi demonizați ieșind din morminte și atât de înfricoșători încât
 nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

29. Și iată că ei strigau, zicând: "Ce este nouă și Ție, Iisuse, Fiul
 lui Dumnezeu? Venit-ai aici mai înainte de vreme ca să ne
 chinuiești?"

30. Și la o bună depărtare de ei era o turmă mare de porci care
 păștea.

31. Iar demonii îl rugau, zicând: "Dacă ne scoți afară, trimite-ne
 în turma de porci".

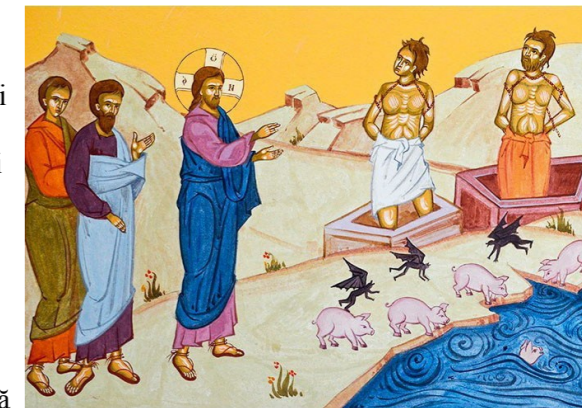
32. Și El le-a zis: "Duceți-vă!" Iar ei, ieșind, s'au dus în turma de
 porci. Și iată, toată turma s'a
 repezit de pe stâncă'n mare și
 a pierit în apă.

33. Iar păzitorii
 au fugit și,
 ducându-se în
 cetate, au spus
 totul, și despre
 cele întâmplate
 cu demonizații.

34. Și iată, toată
 cetatea a ieșit în
 întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să plece din
 hotarele lor.

IX

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut dincoace și a venit în cetatea
 Sa.

Câți îndrăciți erau în Gadara ?

Ne aflăm cu ochii minții astăzi în ținutul Gadarenilor sau al Gherasenilor sau al Gherghesenilor, nume care înseamnă: *cei ce s-au îndepărtat*. Prin acest nume, pe care pentru prima oară îl explică scriitorul bisericesc Origen, se face trimitere, nu la minunea pe care Domnul nostru Iisus Hristos a făcut-o vindecând pe cei doi oameni, ci la comportamentul celor care ar fi trebuit să se considere deopotrivă cu oamenii vindecați beneficiari ai minunii. Sfârșitul trist al acestei relatări evanghelice ne încredințează că în Gadara nu era doar un îndrăcit, așa cum sugerează textele evanghelice de la Marcu (5,2) sau Luca (8,27) și nici doar doi, așa cum ne indică fragmentul evanghelic lecturat în această duminică, ci numărul lor era mult mai mare.

Cei doi îndrăciți, adică posedați de diavoli, *ieșeau din morminte*, prin acest comportament al lor sugerând că erau morți sufletește și se complăceau în această stare de moarte spirituală. Trupește, ei nu erau morți, iar aceasta o dovedeau din plin, prin violența verbală și atitudinea sălbatică și imprezvizibilă care-i îngrozeau pe trecători. Dar să nu privim faptele lor ca simple aberații comportamentale izolate sau circumstanțiale. Ele indică prezența unor maladii sociale cu largă cuprindere în zonă. Zona Gadarei, ce includea și localitatea Gherghese, făcea parte din ținutul Decapolei, sau Decapolis („Cele zece orașe”), care se bucura de oarecare autonomie din partea autorității romane, fiind totodată marcat de o interferență etnică, culturală și religioasă, destul de păgubitoare pentru conștiința evreilor, de altfel minoritari în acest ținut.

Iată de ce multe dintre „oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 15,24) spre care își îndrepta pașii Mântuitorul, ieșind din hotarele vechii Palestine, erau oameni cu mintea tulburată, erau posedați de diavol. Într-o măsură mai mare, sau mai mică, compromisurile din credința evreilor față de păgânii din ținutul Decapole, sincretismul religios endemic, nu numai că le-a relativizat trăirea religioasă și moralitatea, dar le-a deformat dreapta judecată, și ceea ce este și mai grav, prin aceasta i-a expus posedării de către diavol. Prezența și manifestarea unor oameni alienați sau posedați de diavol constituie doar cazurile acute ale unei societăți aflate în stare de boală, incapabile să asigure un echilibru mental și comportamental corespunzător nivelului de trai pe care îl oferă.

Oamenii posedați de diavol se înstrăinează nu doar de Dumnezeu, ci se înstrăinează și de oameni. Iar diavolului îi plac singuraticii. Chiar în viața concretă a fiecăruia dintre noi putem observa că săvârșirea unui păcat a fost precedată de un moment de însingurare, fie fizică, fie doar la nivelul conștiinței. Pentru a ne determina să-i facem voia, diavolul ne izolează de societate, și mai cu seamă ne izolează de cei care ne învață sau ne sfătuiesc de bine. Așa cum oaia, când se retrage din turmă, devine vulnerabilă în fața prădătorului, tot așa și omul se expune celui rău, când se înstrăinează din starea de comuniune cu Dumnezeu și cu semenii. Trebuie multă putere sufletească și multă stăruință în lupta cu sine însuși pentru cel care are curajul să se retragă din societate și să se dedice lui Dumnezeu, căci acolo va trebuie să facă față ispitelor și provocărilor celui rău. Evangheliile mărturisesc Însuși Mântuitorul Iisus Hristos retras în pustie timp de patruzeci de zile nu a fost scutit de ispitire. Ba, încă, ce ispitire! (Matei 4,1-11, Marcu 1,12-13, Luca 4,1-13).

Cine săvârșește păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuiește. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului (I Ioan 3,8). Așadar, fiecărui păcat trebuie să îi asociem un diavol. Și, cunoscând că fiecare păcat atrage după sine săvârșirea altor păcate, abia atunci putem aprecia creșterea exponențială a diavolilor care pun stăpânire pe noi. Cu fiecare păcat, oricât de mic, îți mai „injectezi” un diavol. De aceea, se cere să fim veghetori și atenți în fața păcatului, pentru că foarte greu poți după aceea să îl izgonești pe diavol. El intră în tine în mod liber, îl accepți și îl primești, prin intermediul plăcerilor și al înșelăciunii, dar îl primești liber, nu mai poți să îl dai afară cu forța, iar dacă ar fi să respecti libertatea lui, el niciodată nu mai vrea să plece. De aceea, este foarte important să înțelegem cât de mare responsabilitate avem față de viața noastră, față de statutul nostru cu care Dumnezeu ne-a binecuvântat.

Atât suferințele, necazurile, cât și bucuriile sunt pedagog către Hristos, ne apropie de Dumnezeu. De aceea, recursul la identitatea noastră este ultimul bastion al demnității noastre, acolo unde diavolul greu poate ajunge. Iată de ce trebuie să manifestăm consecvență în tot ceea ce gândim sau facem, căci suntem chemați să trăim în deplină sinceritate cu noi înșine, cu Dumnezeu și cu semenii noștri.

Pr. Mihai Mărgineanu

Apostolul duminical Romani 10, 1-10

1. Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire.
2. Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință.
3. Deoarece, necunoscând dreptatea lui Dumnezeu și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus.
4. Căci sfârșitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede.
5. Căci Moise scrie despre dreptatea care vine din lege, că: „Omul care o va îndeplini va trăi prin ea”.
6. Iar dreptatea din credință grăiește așa: „Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer?”, ca adică să coboare pe Hristos!
7. Sau: „Cine se va coborî întru adânc?”, ca să ridice pe Hristos din morți!
8. Dar ce zice Scriptura? „Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și în inima ta”, - adică cuvântul credinței pe care-l propovăduim.
9. Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui.
10. Căci cu inima se crede spre dreptate, iar cu gura se mărturisește spre mântuire.

Scurtă exegeză patristică - Sfântul Ioan Gură de Aur -

«Fraților, bunăvoința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu, pentru Israel, este spre mântuire (Romani 10, 1). El își începe discursul prin a-i acuza pe ei mult mai vehement ca mai înainte, și de aceea răstoarnă de la început orice bănuială de nemulțumire din partea lor, și în același timp este foarte precaut.

„Să nu vă uitați – zice – la cuvinte și nici la acuzații, ci numai la scopul ce am avut, căci n-am grăit acestea din spirit de dușmănie. Căci nu pot eu în același timp a dori mântuirea voastră – și nu numai a o dori, ci chiar a mă și ruga lui Dumnezeu pentru ea – și totodată a vă urî și disprețui”. Fiindcă expresia de aici – „bunăvoința inimii mele” – arată dorința lui cea aprinsă și rugăciunea pe care o face. Grijă lui cea mare și rugăciunea pe care o face nu erau numai ca să ne scape de osândă, ci să ne și mântuim. Și nu numai de aici se arată dragostea și bunăvoința lui către ei, ci și din cele ce urmează. Într-adevăr, purcezând el, sau mai bine zis sprijinindu-se pe niște probabilități, se grăbește și se luptă, căutând să găsească măcar vreo umbră de justificare pentru ei, și totuși nu poate face nimic, fiind învins, așa zicând, de însăși natura lucrurilor.

Căci le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar sunt fără cunoștință... (10, 2). Așadar acestea sunt vrednice de iertare, iar nu de acuzare. Dacă ei sunt depărtați nu pentru om, ci pentru zel și dragoste către Dumnezeu, este demn mai mult a fi miluiți decât pedepsiți. Dar tu privește cu câtă înțelepciune îi măgulește prin cuvânt, și a arătat că disputa lor este cu totul deșartă.

... *deoarece, necunoscând ei dreptatea lui Dumnezeu...* (10, 3). Și aici aduce vorba tot de iertare, însă ceea ce urmează este o acuzație completă, care răstoarnă orice justificare. „Și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus”. Acestea le-a spus Apostolul, arătând că ei s-au rătăcit nu din cauza neștiinței, ci mai mult din ambiție și din iubirea lor de întâietate, și că ei n-au pus nici măcar dreptatea cea din Lege, căci expresia „căutând să-și statornicească dreptatea lor” aceasta înseamnă. Și n-a spus clar acest lucru, nici n-a zis că au căzut din acea dreptate, ci cu multă prudență și înțelepciune a lăsat a se înțelege acest lucru. Dacă ei au căutat ca să-și pună dreptatea lor, este învederat că n-au pus-o, și dacă dreptății lui Dumnezeu nu s-au supus, au căzut și din aceasta. Sub cuvântul „dreptatea lor” se înțelege: sau că Legea nu mai are deloc putere, sau că acea dreptate rezultată din ostenele și sudori, iar sub cuvântul „dreptatea lui Dumnezeu” se înțelege dreptatea din credință, care este întreagă din harul cel de sus, nu din ostenele, ci din darul lui Dumnezeu de a se îndrepta omul. Dar ei, ca unii ce pururea se împotriveau Duhului Sfânt, și se certau susținând că omul se poate îndrepta prin Lege, nu s-au apropiat de credință și, neapropiindu-se, nici primind dreptatea din credință, iar prin Lege neputându-se îndrepta, se vede că de pretutindeni au căzut.

3

Căci sfârșitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede (10, 4). Privește înțelepciunea lui Pavel! Fiindcă a vorbit și de o dreptate, și de cealaltă, apoi ca să nu se creadă că acei dintre iudei care au crezut pe una o au, iar pe cealaltă nu, și astfel să se judece faptul acesta ca o nelegiuire – fiindcă trebuia a se teme și de aceștia, ca nou-veniți în creștinism, și nici iudeii să nu mai aștepte dreptatea din Lege și să zică că „deși acum n-am împlinit-o, dar o vom împlini numaidecât” – , privește ce pregătește el prin acest pasaj: arată că dreptatea este una și aceeași, și dreptatea din Lege se rezumă în dreptatea cea din credință, și că cel ce a preferat pe aceasta – dreptatea din credință – a împlinit-o și pe aceea din lege, iar cel ce a disprețuit-o pe cea dintâi, a căzut și din una, și din alta. Dacă sfârșitul Legii este Hristos, apoi cel ce nu are pe Hristos, chiar de s-ar părea că are dreptatea din Lege, totuși n-o are, pe când cel ce are pe Hristos, chiar de nu ar fi avut merite în faptele Legii, totuși el a primit totul.

Și finalitatea medicinei este sănătatea. Deci după cum cel ce poate face sănătos pe bolnav, chiar de nu ar stăpâni știința medicală, el totuși posedă totul, pe când cel ce nu știe a vindeca, chiar de s-ar părea că știe arta medicală, totuși a căzut din totul, tot așa e și cu dreptatea din Lege și cu cea din credință; cel ce are pe aceasta, are și sfârșitul aceleia, iar cel ce este afară de aceasta, este străin de amândouă. Că ce voia Legea? Să facă pe om drept, dar n-a putut, căci nimeni n-a împlinit Legea. Deci sfârșitul Legii acesta a fost, și la aceasta erau îndreptate toate, și în acest scop toate se făceau, și sărbătorile, și ritualurile, și sacrificiile, și, în fine, toate aveau în vedere același lucru: ca omul să se îndrepteze. Însă finalitatea aceasta a realizat-o Hristos mai mult prin credință. „Să nu te temi – zice – dacă ai călcat Legea, fiindcă te-ai apropiat prin credință. Atunci calci Legea, când pentru ea nu crezi în Hristos, iar când ai crezut în El, și Legea ai împlinit-o, ba încă mai mult decât a poruncit, și de aceea ai luat și o mai mare dreptate”.

Dar fiindcă toate acestea erau numai o părere a Apostolului, de aceea le adeverește iarăși cu citate din Scriptură: „Căci Moise scrie despre dreptatea care vine din Lege: «Omul care o va îndeplini va trăi prin ea»”. Dar în ce fel? Și în ce constă? Din îndeplinirea poruncilor, după cum zice: „Căci omul care le plinește va trăi prin ele” (Levitic 18, 5). Nu este cu puțință de a fi cineva drept prin Lege, decât dacă a împlinit toate poruncile ei, însă aceasta n-a fost cu puțință nimănui. Deci a căzut această dreptate. Dar să ne spui, Pavele, și de dreptatea cea din har. Ce este aceasta? De unde vine? Acum tu ascultă-l pe el în ce chip o descrie. După ce a cercetat dreptatea cea din Lege, la urmă trece la dreptatea cea din credință: „Iar dreptatea din credință grăiește așa: *Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer ?*, ca adică să coboare pe Hristos! Sau: *Cine se va coborî întru adânc ?*, ca să ridice pe Hristos din morți ! Dar ce zice Scriptura? *Aproape este de tine cuvântul, în gura ta și în inima ta*, – adică *cuvântul credinței pe care-l propovăduim. Că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui* (10, 6-9).

Ca să nu zică iudeii: „Dar cum de au aflat o mai mare dreptate cei ce nu aflaseră nici pe cea mai mică?”, de aceea Apostolul pune un raționament necontrazis, că și calea dreptății din credință este mai ușoară decât a celeilalte. Dreptatea din Lege cere împlinirea tuturor obligațiilor Legii, după cum și zice: „Căci omul care le plinește va trăi prin ele”, pe când cea din credință nu spune aceasta, ci: „de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul și vei crede întru inima ta că Dumnezeu L-a înviat pe El din morți, te vei mântui”. Apoi iarăși ca să nu pară, că dacă arată ușurința în obținerea acestei dreptăți, prin aceasta el a înjosit-o, privește cum își extinde explicația, fiindcă nu imediat a ajuns la vorbele ce le-am spus mai sus, ci mai întâi spune: „Iar dreptatea cea din credință grăiește așa: Să nu zici în inima ta: Cine se va sui la cer? – ca adică să coboare pe Hristos! Sau: Cine se va pogorî întru adânc? – ca adică să ridice pe Hristos din morți!”.

După cum trândăvia se împotrivesc virtuții izvorâte din fapte, și-i slăbește puterea, pentru care este nevoie de un suflet neadormit, ca să nu rămână virtutea biruită, tot așa și când trebuie a crede, căci sunt raționamente de acelea care tulbură și vatamă cugetul celor mai mulți. De aceea și Apostolul aduce aceste raționamente și le pune la mijloc, arătând că și credinciosul are nevoie de un cuget filosofic, și de o judecată foarte înaltă și puternică.»

Text cules de Vasilica Onofrei